

1901 – škola v Babicích
V popředí první ředitel školy p. Žák s rodinou

Jaké dříve bývalo zemědělství v Babicích

Na podzim 1949 bylo založeno v Babicích Jednotné zemědělské družstvo. Protože nikdo ještě tehdy netušil, jak velké proměny nastanou, vyplynula nutnost zapsat pro budoucí generace způsob dosavadního rolnického života v dřívějších dobách. Vždyť zemědělství je, bylo a bude hlavním zdrojem obživy. Proto pamětníci, především rolníci, napsali toto minidílko, které nyní uvádím v úplné a nezkrácené verzi.

Podle tereziánského katastru bylo v Babicích roku 1781 23 domovních čísel, které jsou doposud. Dům č. 10 byla nějaká chatrč patřící obci a v č.p. 23 byla obecní kovárna, rovněž patřící obci. V tomto roce bylo utvořeno 21 zemědělských usedlostí s výměrou 30-34 měřic zemědělské půdy.

Základní plodiny, pěstované v Babicích, byly žito, pšenice, ječmen a oves, dále brambory a krmná řepa, později také cukrovka.

Každý rolník měl více parcel v celém katastru obce rozdělených do jednotlivých tratí, vždy dle domovních čísel sousedících. Podle tratí bylo také počet parcel, patřících jednotlivým rolníkům. Malé rozlohy pozemků se obdělávaly k setí a sázení širokými motykami zvanými grace, nebo rýčem. Hlavním nářadím pro orbu býval pluh, který byl dřevěný a měl odvalnou desku a radlici železnou. Později byly pluhy celé železné (po první světové válce) a později měly dvě radlice, tzv. dvoják. Na svahovitou půdu byl používán pluh, tzv. točák, který obracel půdu vždy na horní stranu. Měl dvě odvalné desky a dvě radlice a při každé brázdě se musela otočit horní radlice dolů, aby převracel půdu vždy na horní stranu. V Babicích jej měl rolník Krupica Antonín z č.p. 8 (později Pružina). Orba těmito pluhy byla mělká, proto někdy se zapřáhaly i krávy (u rolníků s menší výměrou půdy – v Babicích Procházka č.p. 1 a Vaverka č.p. 10).

Velkostatek Rosice pro lepší a hlubší orbu používal parní oračku. K tomu byly potřeba dva parní stroje, které byly postaveny naproti sobě na konci parcely. Pomocí lan táhly těžký pluh. Souvratě (lidově hóvráti) pak doorávali volským nebo koňským potahem. Pluhy se dopravovaly na dřevěných vlákyv nebo „šrácích“.

Z jara se půda, která byla na podzim hluboko zorána, upravovala „hárky“ – „hárkovala“. Byl to dřevěný rám, se dvěma řadami radliček na delších stopkách, který byl připojen dřevěnou hřídělí ke kolečkům, jako u pluhu.

Zorané pole se vlácelo dřevěnými branami, které měly více hřebů na jemné zkypření půdy. Později, po první světové válce, se užívalo bran železných. Nakonec se pozemek dle potřeby upravil deskami a uváel válem. Všechny tyto nástroje vyráběli místní kováři a koláři.

Původně se obilí selo ručně, rolník měl před sebou v plachtě, uvázané přes ramena a pravidelným krokem obilí rozhazoval. V tom měli dokonalou praxi. První stroj na setí měl rolník Žaloudek Martin z č.p. 5. Ten jej některým rolníkům půjčoval.

Počátek slizně obilí se řídil vegetačními podmínkami. Začínal kolem 15. července a končil koncem srpna. Ve starších dobách se obilí seklo srpy až v letech 1860-1870 se začalo síci kosami. Na velkostatku se kosa používaly již dřívě. Kosa byla – hrabice a lapač. Hrabice měly na zadržování obilí dlouhé tyčky, jako hrábě, kdežto u lapače to byl kousek plachtoviny – „motchel“. Na broušení kosa se používal kamenný brousek, který měl každý sekáč v krbku, tj. v nádobce s vodou, pověšené na pasu.

V případě podezření z nákazy informujte místně příslušný obecní úřad nebo přímo krajskou veterinární správu na tel. čísle 541 594 459.

Kosa se používaly na velkostatcích snad již koncem 18. století, v roce 1798. Posečené obilí se nechalo na hrstích schnout a když bylo suché, tak se vázalo povřísky do snopů. Na vázání měli dřevěný „róbl“ a tím obilí róbovali do snopů. Snopy se nechávaly ještě proschnout a pak se stavěly do mandelů s 13 nebo 15 snopy, nebo do panáků o 9 snopech.

Obilí v mandelích nebo panáčích se nechávalo ještě nějaký čas dosušit na poli a potom se sváželo na vozech „mandelňácích“ do stodol nebo na půdu, kde se nechalo až do zimy, kdy se začalo mlátit. Žací stroje (žacky) se začaly v Babicích zavádět až po první světové válce. Za touto žáčkou musely chodit ženy a obilí, které bylo nakloněné na nesečené vrstvě odebrat a pokládat jako hrsti na volnou plochu, aby potah se žáčkou mohl kosit další pruh. Když byl pozemek širší, tak se jezdilo dokola, tak muselo jít na pole více lidí. Později byly zhotoveny žacky, které samy ukládaly obilí na hrsti, tzv. hrstovačky. Tu měl v Babicích jako první rolník Foral Antonín z č.p. 2. V dřívějších dobách a ještě chvíli po první světové válce chodili dělníci z Vysočiny, kde obilí později dozrávalo pomáhat do nižších poloh se sečením. Říkávalo se jim sekáči. I do Babic jich několik pravidelně docházelo. (Nyní jezdí na takovou výpomoc kombajny – pozn.)

Ještě za druhé světové války, i když už jen ojediněle, se mlátilo obilí cepy. Někteří hospodáři stačili vymlátit obilí se členy vlastní rodiny, ale většinou jim pomáhali ostatní obyvatelé Babic, většinou jako protislužbu. Cepy se mlátilo ve skupinách dvou až šestičlenných. Tato práce byla velmi namáhavá a těžká. Několik snopů (podle velikosti mlátu) se položilo doprostřed mlátu a vytřepalo se z nich obilí, aby nezůstalo po stranách. Potom se snopy rozvázaly a rozhrnuly, nebo rozestlaly po mlátě kolem dokola. Mlatci se rozestoupili a jeden po druhém mlátili cepem do rozprostřeného obilí. Údery cepů musely být v pravidelném rytmu tak, aby se jednotlivé cepy jeden s druhým nesrážely. Proto se počítalo dle počtu mlatců do tří, do čtyř apod. Místo počítání se vyjadřovali slovně jako:

ve trojici: půl-pec-na, půl-pec-na, půl-pec-na
ve čtveřici: buch-te-v tró-bě, buch-te-v tró-bě
v pěti: koči-čí-vo-cas, ko-či-čí-vo-casatd.

Po vymláčení jedné strany se obracelo a mlátila se druhá strana a pak se vytřásalo. Vymláčená sláma se brala po „hrstách“ a zbytky zrní se z ní vytřásalo, sláma se urovnala o zem nebo o zeď a pokládala na povřísko a „zatónovala“. Svázané otýpky se vynesly na dvůr, nebo za mlat a zbytky krátké slámy se ještě přemlátily a svázaly. Mlátily se zaráz dvě až tři sádky, pak se zrní shrnulo na čisté místo ve stodole.

Koncem 19. století se začaly vyrábět první mlátičky, které byly poháněny lidskou silou. Také se vyráběly „žentoury“, tzv. „Keple“ (podle výrobce fy. Kepla), které měly dvě ozubená kola. Jedno velké o průměru asi 80 cm, které pohánělo pastorek o malém průměru, který byl spojen dlouhou tyčí s mlátičkou a tuto roztáčel. Kepl byl umístěn před stodolou u země a koňský potah, který musel chodit stále dokola ho poháněl. Taková mlátička už mívala vytřásadla a zrní propadávalo přes síto do pytlů. Začátkem 20. století se začaly vyrábět větší mlátičky, zv. jednočističky, které mívaly pohon benzinovým motorem a po zavedení elektřiny pak elektrickým motorem. Zvláštní mlátička byla později na mláčení dlouhého obilí, tj. žita, která měla dlouhý mlátící buben a obilí se do něj strkalo po celé šířce, tak aby nebyla sláma rozbita. Z této slámy se pak dělaly povřísla na vázání snopů. V Babicích tento druh mlátičky měl Krupica Antonín v č.p. 8, který později zakoupil i stroj na děláni povřísel (kolem roku 1930).

Vymláčené zrní se zpočátku čistilo, zbavovalo plev a nečistot házením lopatou proti větru, který plevy odfoukal dál od zrní. Později byly vyráběny mlýnky, tzv. „fukary“, které byly poháněny točením klikou. Měly kolo s lopatkami, které při točení způsobily vítr ve stroji a vyfukovaly plevy a zrní padalo pod fukar. Později i tyto fukary byly poháněny elektromotorem. Elektřina v obci byla zavedena v letech 1913-1915 a proto elektromotory byly v obci zaváděny koncem 20. let minulého století.

Při pěstování brambor nebyla až do roku 1950 žádná viditelná zlepšení. Sázely se ručně na malých kouscích motykami a na větších do brázdy za pluhem. Brambory obvykle sázely ženy, které nosily sadbu v plachtě, kterou měly uvázanou před sebou na břiše a každým krokem hodily brambor do brázdy, kterou za nimi pluh zaoral a vyoral další brázdu pro další sadbu. Rovněž sklizeň brambor se dělala motykami, nebo pluhem vyorávačem, za kterým se brambory sbíraly do košů.

Původní zemědělské usedlosti, kterých v Babicích bylo 21, se během času drobily – rozrůstáním rodin, děděním, prodejem a koupí. Tím se rozrostl počet malých zemědělců s malou výměrou na několik desítek.

V 19. století nebylo na venkově ještě dost lékařů. Lékařská věda se vyvíjela velmi pomalu a léčení nemocí bylo v zajetí pověr a v rukou šarlatánů. Když ztráta takové krávy znamenala někdy pro chudého chalupníka nebo domkaře ohrožení bytí jeho rodiny. V každé obci byl zpravidla někdo, kdo nemocnému dobytku „pomáhal“ a na koho se obraceli obyvatelé obce v čas potřeby, velmi

často i v noci. U nás v Babicích to byl především pastýř (zvláště se vzpomíná p. Cibulky).

Koncem 19. století býval již v obvodě několika obcí lékař (lazebník) a tak automaticky převzal jakousi péči o zvířata, především v rozhodování o oživatelnosti masa zabitých zvířat. Zvěrolékaři ještě v tu dobu nebyli.

Pastýř Strouhal pásával také prasata a husy až do konce 19. století. Dobytek se pásával v trati Padělek-stráň, ve Žlíbku u dolu Ferdinand a po žních na sklizených pozemcích. Husy a prasata jak je uvedeno výše do konce 19. století, hovězí dobytek a kozy do roku 1940.

Pastýři: Strouhal, Křivánek, Cibulka Antonín, Foral Václav.

Pěstování ovocných stromů – nadučitel Žák v letech 1980-1907 pěstoval ovocné stromky, které obec prodávala. Učitel V. Pokorný založil v letech 1907 - 1910 třešňový sad na Padělku.

Jan Tondl

Babická kaple

Pokud stála dříve nějaká zvonička (podle A. Kratochvíla – Vlastivěda.. „od nepaměti“) tak musela být buď nějaké jednoduché, dřevěné konstrukce. Pokud byla zděná, tak byla z nařízení císaře Josefa II., podle jeho nařízení z roku 1783, zbourána. (Dle tohoto nařízení musely být zbourány kaple, vesnické kostelíky atd. mimo farních, rovněž se musely zrušit i kláštery, náboženské poutě... Toto nařízení platilo do roku 1820, kdy bylo zrušeno.) Pokud byla v Babicích postavena nějaká předchůdkyně dnešní kapličky, tak až po roce 1820.

Kdy byla postavena stávající kaple jsou určité rozpory:

Podle farní kroniky, zveřejněné Ant. Kolkem v knize „Rosice během staletí“ – píše na straně 136:

„Dne 13. května 1862 byla první mše svatá v nově postavené kapli sv. Antonína v Babicích. Stála 1000 zlatých. Starosta Jan Zalendík (asi překlep, správně by bylo Zelinka) a pololáník Suchý dali stříbrný kalich a nutná paramenta v ceně 250 zlatých dali ve stříbrných dvacetnicích...“

Podle Vlastivědy moravské, vydané roku 1904, píše autor Aug. Kratochvíl na str. 103:

„...do roku 1863 byla v obci toliko zděná zvonice. Toho roku vystavěná kaple sv. Antonína Paduánského, patrona obce. Věž, jež má 2 zvony z roku

1866 a 1868 ulité ve zvonařském závodě Hillerově v Brně. U vchodu do kaple jsou 2 (přes 200 let) staré, doposud neporušené lípy...”

Podle Kroniky obce Babice:

„V roce 1863 byla postavena kaple za 1704 zlatých a 32 krejcarů...”

Sice v tomto případě by měl být směrodatný údaj ve farní kronice, ale příkláněl bych se k roku 1863 – shodně o tomto roku se zmiňuje Aug. Kratochvíl a Kronika obce. Cenu bych nechal na 1704 zlatých a 32 krejcarech, protože údaj ve farní kronice nezahrnuje další výdaje, především za zvony, které byly dodatečně až v roce 1866 a 1868 zakoupeny a nainstalovány. Rozdíl v cenách zhruba odpovídá ceně zvonů.

Na stříbrném poháru (nikoliv zlatém) je vyryto jméno dárce a rok „od Martina a Marie Suchých, rolníka v Babicích roku 1870“.

Další nepřesnost spatřuji v tom, že obec se osamostatnila (odloučila od Rosic) až v roce 1869. Tudíž se nemohlo jednat o „starosty“, ale dosaženého rychtáře rosickou vrchností – jak o tom píše farní kronika. (Až v roce 1869 nastupuje jako první starosta obce Josef Kocián, rolník z č.p. 3).

Oficiální počty domů a obyvatel obce Babice v 19. století:

1790 – 23 domů a 127 obyvatel

1809 – 24 domů a 160 obyvatel

1840 – 32 domů a 236 obyvatel

1890 – 81 domů a 748 obyvatel

1900 – 99 domů a 788 obyvatel

Podle Gruntovní knihy bylo v obci roku 1867 postaveno 44 domů. (V tomto roce byl postaven dům č.p. 44).

Pro zajímavost – v Rosicích bylo v roce 1869 196 domů a 735 obyvatel.

Jan Tondl

150. let tradice železniční dopravy

V letošním roce dovrší železniční doprava na trati Brno-Zastávka již 150 let od svého zahájení, které rozhodujícím způsobem ovlivnil rozvíjející se průmysl v blízkém Brně a Náměšti. Uhlí těžené na dole Ferdinand v Babicích a na zbýšovských dolech Jindřich I., Antonín a Simson, které se začalo používat jako palivo v železárnách, cihelnách, bělárnách, pivovarech, cukrovarech a také na železnici, se formanským způsobem dopravy velice

prodražovalo. Proto a také vzhledem k narůstající spotřebě byla 27. 11. 1851 ustanovena společnost pro vybudování trati Brno-Zastávka. Tomuto předcházelo sepsání dohody s majiteli dolů, kde se ti zavázali, že pro přepravu uhlí nebudou používat jiného způsobu dopravy. A tak když konečně přišlo z Vídně 15. ledna 1854 povolení koncesní listiny, mohla být stavba trati ještě toho roku zahájena.

Práci na stavbě železnice provádělo asi 300 dělníků převážně z Itálie, za spoluúčasti řady lidí z blízkého okolí. Velká horka a sucho toho roku, provázející stavební práce, způsobila vznik a velký nárůst epidemie tyfu. Tato epidemie vrcholila v roce 1855, kdy se během jednoho dne na rosickém hřbitově pohřbívalo až 16 zemřelých. Na rosické farnosti, ke které patřily také Babice, se uvádí, že během uvedeného roku došlo na této farnosti k úmrtí přes 300 obyvatel na tuto epidemii.

A tak po všech průvodních potížích byla 2. dubna 1856 zahájena pravidelná doprava uhlí, které se v té době nakládalo na vagony na Zastávce. Také pravidelná přeprava osob byla zahájena od 30. června 1856 po slavnostní oslavě na Zastávce, na kterou přivezly první dva nazdobené vlaky řadu hostů z Brna. K prodloužení trati k dolům mělo podle úvahy sloužit zřízení koňské dráhy, které se však neuskutečnilo, poněvadž na žádost ředitelů dolů do Vídně byla zde povolena parní trakce.

A tak ještě do konce roku 1856 byla provedena železniční přípojka k dolu Ferdinand u Babic a také k dolu Haerink na Zastávce. Další prodloužení tratě přes babický katastr do Zbýšova k dolům Jindřich I, Antonín a Simson bylo zahájeno roku 1858 a dokončeno 10. srpna 1862. K dolu Julius na Zastávce byla trať prodloužena v roce 1877.

Dnes, po ukončení těžby uhlí na celém Rosicko-oslavanském revíru v roce 1992, se význam železničních přípojek k hlavní trati na Zastávku pomalu vytrácí. Zůstala již jen část trati spojující důl Jindřich II se Zastávkou a nad její budoucností či možným dalším využitím je velký otazník.

Jaroslav Nevřiva

Obecní knihovna

V dnešním zpravodaji začneme naše povídání další částí z historie obecní knihovny. V minulé části jsme se rozloučili 20. 4. 1921, kdy občanům na schůzi v místním hostinci bylo oznámeno zahájení její činnosti. Knihovna měla 180 svazků, z toho 153 zábavných a 27 poučných.

Činnost knihovny řídila zvolená knihovnická rada. Jejím prvním předsedou byl zvolen Jar. Střítecký, jednatelem V. Pokorný, pokladníkem Fr. Bruža a knihovníkem Jar. Šindelář.

Na svém zasedání dne 12. prosince 1921 projednala knihovní rada m.j.: obsah „Výkazů o činnosti veřejné knihovny lidové“ a jejich odeslání na okresní politickou správu. Dále bylo usneseno, že čištění a topení v obecní knihovně bude prováděti za měsíční obnos 15,- Kč p. A. Machová.

16. ledna 1923 knihovní rada upozornila přípisem obecní zastupitelstvo, aby se postaralo o vhodnou místnost pro obecní knihovnu v případě, bude-li místní školní rada potřebovati světničku ve staré škole za byt pro učitele, který nastoupí na místo uč. J. Skříteckého – náhradníka do Národního shromáždění za zemřelou poslankyni Skaunicovou. Tento odstavec je přesná citace zápisu z obecní kroniky. Kromě – pro nás již archaického stylu psaní, který se v té době používal – je dobře si uvědomit, že v roce 1923 byl náš občan zvolen jako náhradník do Nár. shromáždění.

Začátkem roku 1924 byla knihovna přestěhována do světnice v obecní nemocnici. Uhlí a dřevo bylo bráno ze zásob školních. Na účet obce bylo zavedeno elektrické osvětlení a to ve světnici se žárovkou 32W, na chodbě 16W. Jar. Skřítecký se vzdal funkce předsedy knihovní rady.

V roce 1927 byla zvolena nová knihovní rada v tomto složení: předseda p. Ant. Žaloudek, jednatel p. Jan Kruml, pokladník p. Rudolf Patera a knihovník p. Jindřich Tondl. Byla stanovena nová půjčovní doba a to v sobotu 17 až 19 hod. Od Masarykova lidového ústavu v Praze obdržela knihovna 20 svazků převážně beletrie.

Byl sestaven a schválen knihovní řád a jeho uvedením dnešní výlet do historie ukončíme.

1. Knihy se půjčují domů na čtenářskou legitimaci (za kterou se vybírá poplatek 2Kč)
2. Jedné osobě se půjčují nejvýš 2 knihy na dobu 14 dnů.
3. Za každý další promeškaný týden platí se poplatek 50hal.
4. Nevrátí-li čtenář knihy do měsíce, bude o to požádán písemně, po dalších 14 dnech pak druhou upomínkou, neodevzdá-li ani potom do týdne, předá se věc obecnímu úřadu.
5. Poškození knihy, neb ztrátu hradí vypůjčovatel.
6. Čtenář má právo zamluviti si knihu na příští týden.
7. Kdo nedbá knihovního řádu, pozbude dočasně neb trvale nárok na vypůjčování.
8. Dobrovolné příspěvky na rozšíření se přijímají.

Tolik tedy k historii naší obecní knihovny a teď rychle k tomu nejzavětšímu, co se v knihovně v nejbližší době pro čtenáře i ostatní občany připravuje.

Od května tohoto roku bude v naší knihovně zřízena veřejná internetová stanice, kterou budou moci využívat všichni občané Babic. Přístup k ní bude zpočátku po dobu provozu knihovny. V knihovně bude umístěna PC sestava připojená k vysokorychlostnímu internetu. Tato služba bude poskytována

bezplatně. Cílem zřízení tohoto internetového pracoviště je umožnění přístupu k tomuto modernímu informačnímu médiu pro co největší počet obyvatel, z různých věkových a sociálních vrstev.

Od 1. 1. 2006 jsou povinny všechny obce a úřady zveřejňovat veškeré informace na tzv. elektronických úředních deskách a je možno s nimi komunikovat prostřednictvím elektronické pošty, což je dalším důvodem pro zřízení veřejné internetové stanice v naší obci.

Vlastimil Křivánek a Vladimír Blažejovský

Klub seniorů

Všichni senioři, kteří se zúčastnili posledního slavnostního setkání v prosinci 2005, vyslechli – jistě se zájmem – hodnocení naší činnosti za uplynulý rok, jednak z úst našeho předsedy pana A. Švihálka, jednak od pana starosty. Podle jejich slov se nemusí náš klub za svoji činnost vůbec stydět, právě naopak.

Tehdy všichni přítomní obdrželi letáček, ve kterém pan starosta vyjádřil nejen názor svůj, ale celého zastupitelstva obce, současně s přáním, aby nám náš elán a ničím nenarušované přátelské mezilidské vztahy vydržely i do budoucna.

Na zmíněném letáčku jsme také uvedli plán našich akcí na 1. čtvrtletí roku 2006. Při jeho sestavování jsme byli vedeni snahou, aby vždy tato setkání měla nějaký solidní program. Bohužel už do přípravy lednového setkání zasáhla „vyšší“ moc a vzhledem k počasí (velké mrazy) jsme byli nuceni toto setkání zrušit. Možná stojí do budoucna za úvahu, zda vůbec setkání v lednu pořádat. Naproti tomu únorová akce se vydařila dokonale. Jako hlavní host vystoupila skupina ROVEŘI a tak se celý večer nesl v duchu krásných trampských písní.

Březnové setkání bylo plánované na čtvrtek 30. března s tím, že nás navštíví babický rodák pan Josef Brázda. Pobeseduje s námi a představí nám několik svých obrazů, neboť jak víte, je úspěšný, mezinárodně uznávaný malíř, excelentní hráč na lesní roh a velký znalec historie našeho regionu. Jednání s ním je současně ve fázi, kdy on hledá pro nás volný termín. Jsme s ním i nadále ve spojení a až bude vše dokonale připraveno, tak Vás budeme informovat.

Abychom zajistili program na březnové setkání, pozvali jsme pana MUDr. F. Ševčíka, který si připravil přednášku na téma „Lidský organismus v seniorském věku a jeho údržba“. Po krátké přednášce odpovídal pan doktor na naše dotazy.

V měsíci dubnu uspořádáme ve spolupráci s organizací AVZO Babice besedu s učitelem autoškoly, který naše řidiče seznámí s novým silničním zákonem, platným od 1. 7. 2006. Na tuto besedu chceme pozvat všechny řidiče bez ohledu na věk. Termín bude vyhlášen v obecním rozhlase.

Za stěžejní bod naší činnosti v 1. pololetí letošního roku považujeme zájezd na severní Moravu. Účastníci našeho únorového setkání si mohli jeho trasu prohlédnout na vystaveném tablu, případně získat od pana J. Tondla podrobnější informace. Těm, kteří na setkání nebyli, chceme tímto ve zkratce zájezd představit a na zájezd je pozvat.

Termín: 8. června 2006. Cena 100,- Kč. Stravu a vstup do zámků a muzeí si hradí každý účastník sám.

Program:

Odjezd z Babic v 7.00 hod. Navštívíme postupně:

Lázně Teplice nad Bečvou (možnost prohlídky lázní, jeskyní a propasti)

Fulnek (památník J. A. Komenského)

Hradec nad Moravicí (jeden z nejkrásnějších zámků na Moravě – bohatá výzdoba, největší park v ČR)

Hrabyně (památník Ostravské operace – muzeum vojenské techniky)

Nové Dvory (arboretum – největší sbírka rododendronů v ČR)

Příjezd do Babic cca ve 20.00 hod.

Podrobnější informace předá zájemcům pan J. Tondl. Pokud senioři nenaplní celou kapacitu autobusu, bude možno uspokojit i zájemce mladší.

Pro Vaši informaci ještě termíny našich setkání ve 2. čtvrtletí 2006:

- 27. dubna
- 26. května
- 29. června

Vždy v 18.00 hodin v přísálí kulturního domu.

Vlastimil Křivánek

Místní poplatky

Obecně závazná vyhláška č. 1/2006 ukládá zaplacení poplatku za „odpad“ na rok 2006 do konce měsíce dubna 2006. Občané, kteří dosud nezaplatili tento poplatek, tak mohou učinit na Obecním úřadě v Babicích, složenkou nebo převodem na účet obce: 1348733349/0800. V případě převodu na účet obce nezapomeňte uvést jako variabilní symbol Vaše číslo popisné domu, aby platba mohla být identifikována.

Nezapomeňte také na místní poplatek za psy! Tento poplatek zůstává ve stejné výši jako v loňském roce a činí 150,- Kč za 1 psa. Upozorňujeme také na ohlašovací povinnost v případě, že jste si pejska pořídili nebo Vám pošel. Více o tomto poplatku najdete v Obecně závazné vyhlášce obce č. 5/2005 o místních poplatcích.

Blahopřání

Všem občanům, kteří ve druhém čtvrtletí roku 2006 oslaví svá významná životní výročí, přejeme pevné zdraví, hodně štěstí, osobní spokojenost a další krásné roky prožité v kruhu svých blízkých a přátel. Jsou to tyto občané:

Pan	Jan Rozmahel
Pan	Zdeněk Strašák
Pan	František Peterka
Pan	Josef Foral
Paní	Ludmila Šauerová
Paní	Květoslava Fišerová
Paní	Božena Hořínková
Pan	Jan Kostelníček
Paní	Jarmila Šmídová
Paní	Anna Anderlová
Pan	Vincenc Suchý
Paní	Františka Foralová

Omlouváme se za chybu v čísle 1/2006, kde bylo chybně uvedeno čtvrtletí oslavenců - správné znění je: v prvním čtvrtletí roku 2006.

PTAČÍ CHŘIPKA

INFORMACE PRO OBČANY

Přibližně po třech letech se současný kmen ptačí influenzy, nazývané také ptačí chřipka (influenza A, kmen H5N1) rozšířil z Asie do Evropy. České republice se výskyt prozatím vyhýbá, ale možnost výskytu ohnisek i u nás

nemůže být vyloučena. Z důvodu prevence rozšíření tohoto onemocnění uvádíme nejdůležitější aktuální informace.

Co je vlastně ptačí chřipka?

Influenza drůbeže, známá také jako ptačí chřipka je virové onemocnění postihující ptáky.

Postihuje jak volně žijící ptáky, tak domácí drůbež hrabavou i vodní (např. slepice, krůty, kachny, husy atp.). Postižená zvířata mají dýchací potíže, trpí ztrátou chuti a masivně hynou v průběhu 1 – 2 dnů.

Jaká je pravděpodobnost přenosu viru na člověka?

Přenos viru ptačí chřipky ze zvířat na člověka je velmi nepravděpodobný a při dodržování základních hygienických návyků, jako je mytí rukou a používání běžného pracovního oděvu, téměř nulový. V celosvětovém měřítku bylo zaznamenáno pouze několik desítek případů a to zejména velmi úzkým kontaktem s infikovanými zvířaty.

Jak se chránit při kontaktu s domácí drůbeží či jinými ptáky (např. exotickými)?

Lidé by se tedy měli vyvarovat kontaktu se zvířaty uhynulými a zvířaty u nichž je podezření na onemocnění (viz. dále). U zvířat zdravých je kontakt možný v běžném rozsahu. Doporučeno je však důsledné dodržování základních hygienických zásad. Myslí se tím zejména důsledné mytí rukou po každém kontaktu se zvířaty, a pokud možno i oddělený oděv a obuv pro pobyt doma a pro práci se zvířaty (postačí běžný pracovní oděv a obuv).

Jaká je možnost očkování proti viru ptačí chřipky?

Vakcína proti ptačí chřipce u lidí nebyla zatím vyvinuta. Jakákoliv preventivní léčba ať už léky nebo jinými preparáty nemá v současné době žádný účinek.

Jak poznám, pravděpodobnou nákazu drůbeže (ptáků) a co mám udělat?

Infikovaná zvířata jsou otupělá a mají načepýřené peří, jsou netečná, odmítají se pohybovat, jsou apatická. Příjem krmiva je velmi omezen nebo se jeví úplné nechutenství. Rovněž snáška se výrazně snižuje nebo se úplně zastaví. Vejce jsou deformovaná a mají tenkou skořápku. Některá zvířata vykazují příznaky nachlazení jako u člověka, výtok z nosu a kýchání.

Jak se chránit při kontaktu s uhynulými ptáky?

Nejjednodušší je použití improvizované ochrany, tj. přinejmenším ochranné rukavice (gumové), pevné uzavřené boty (šněrovací nebo holínky) a pokrývka hlavy zakrývající vlasy.

Co mám udělat, když naleznu uhynulého ptáka?

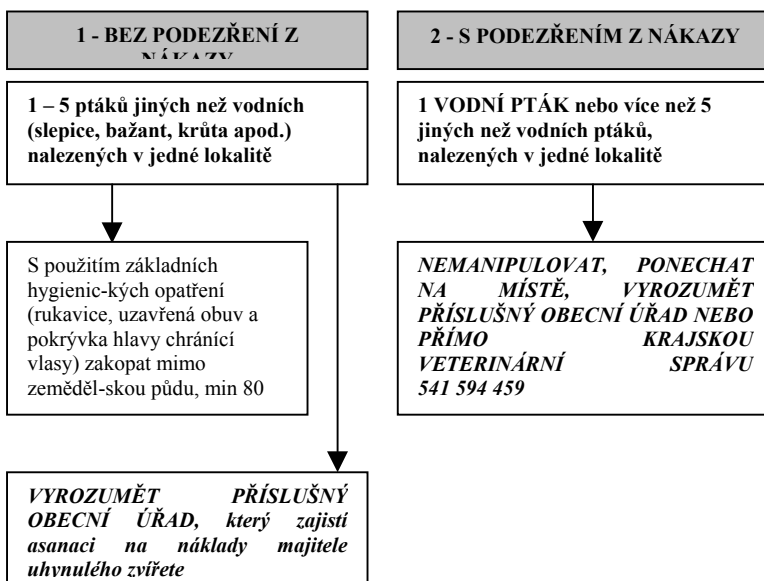
Je třeba rozlišovat 2 možnosti - bez podezření na nákazu a s podezřením na nákazu

1. v případě jednotlivých nálezů tj. 1 - 5 kusů uhynulých ptáků jiných než vodních (např. slepice, krůta, vrabec, kos atp.) v jedné lokalitě (v domácnosti nebo v přírodě) se pravděpodobně nejedná o nákazu a můžete zvolit jednu z možností:

a) zakopání mimo zemědělskou půdu, a to do hloubky nejméně 80 cm, doporučeno je zasypání uhynulého zvířete vhodným dezinfekčním prostředkem např. Chloramin a následné zasypání zeminou, dodržujte výše uvedené hygienické zásady pro manipulaci s uhynulými ptáky, nebo

b) oznámení nálezů na obecní úřad, na jehož katastru leží místo nálezů
Obecní úřad zajistí provedení veterinární asanace. Je-li znám majitel provede se veterinární asanace na náklady majitele.

2. v případě nálezů i jednoho kusu vodního ptáka (kachna, husa, labuť, volavka atp.) nebo nálezů uhynulých ptáků jiných než vodních v počtu nad 5 kusů v jedné lokalitě je nutné provést test, zda se nejedná o nákazu, proto v tomto případě vždy oznámte nález na obecní úřad, na jehož katastru leží místo nálezů nebo přímo informujte krajskou veterinární správu na tel. čísle 541 594 459.

dle podkladů Státní veterinární správy zpracovali
Ing. Radek Drmovský, tajemník MěÚ Rosice
Josef Humpolíček, referent krizového řízení MěÚ Rosice

Zde je místo pro Vaši reklamu

Satelitní pohled na obec Babice z roku 2005

Babický zpravodaj – vydává obec Babice občanům zdarma

Příspěvky, námítky a inzerci posílejte na tyto kontakty:

- Obecní úřad Babice, Návés 14, 664 84 Zastávka u Brna
- 546 431 739, 546 430 565
- starosta@babiceurosic.cz
- info@babiceurosic.cz

Další informace hledejte na internetových stránkách obce: www.babiceurosic.cz
